

Η ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Καθισμένη στο κομπό της γραφείο η Μαργαρίτα Ρεσσαί έγραφε στον άντρα της.

“Η πένα της σταματούσε κάθε τόσο και η επιστολογράφος κοινοτοπόταν διατακτικά, σά να δείλιαζε. “Επειτα ξανάπιανε πάλι νευρικά την πένα και συνέχιζε το γράψιμο τροχάδην, ώσπου να ξαναβρῆ νέο πάλι εμπόδιο και να κοντοσταθῆ και πάλι διατακτικά.

Σε μιὰ στιγμή, έπιασε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ και διάβασε ὅσα εἶχε γράψει :

“*Αγαπημένε μου, όταν θὰ διαβάσης αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐγὼ θὰ βρισκομαι μακρὰ, ἐκεῖ πού δὲν θὰ μπορῆς νὰ με φθάσης... Φεύγω... ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ σένα και σὲ ἀπαλλάσσω ἀπ' τὴν παρουσία μου... Θὰ σκεφθῆς κι' ἐσὺ, ὅπως ἐγὼ, ὅτι καλύτερα ἦταν νὰ γίνῃ ἔτσι... Δὲν εἶμαστε πλασμένοι για νὰ τελειώσουμε τίς μέρες μας μαζί. Ἡ ἰδιοσυγκρασίς μας, οἱ χαρακτῆρες μας, ἡ νοοτροπίες μας, ὅλα γενικῶς μᾶς χωρίζουν... Ἴσως σὲ ἔκανα νὰ ὑποφέρῃς χωρὶς νὰ τὸ ξέρω. Ἀλλὰ εἶνε βέβαιο πὼς ἡ ζωὴ μου κοντὰ σου, πρὸ πάντων τὸν τελευταῖο καιρὸ, δὲν ἦταν καθόλου εὐθιμη... Ἐγὼ εἶμαι ἕνα πουλί πού στενοχωριέται μέσα στο κλουβί του. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ζωὴ, ἀπὸ ἥλιο...”*

Ἡ Μαργαρίτα Ρεσσαί καταλάβαινε ὅτι στο σημείο αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ καθορίσῃ τίς ἀφορμὲς πού εἶχε ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς, νὰ ἀριθμῆσῃ τίς ἐλλείψεις και τὰ ἐλαττώματά του, και νὰ τοῦ πῆ πόσες φορές τὴν εἶχε ἀδικήσει. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ θυμηθῆ τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά.

— Τί κρίμα νὰ μὴν εἶν' ἐδῶ ὁ Ζάν αὐτὴ τὴν στιγμή! ψιθύρισε μονολογώντας. Αὐτὸς θὰ μοῦ εὔρισκε ἕνα σωρὸ ἐπιχειρήματα.

Καὶ σταματώντας πάλι τὸ γράψιμό τῆς, χαμογέλασε στὴν ἀνάμνησι τοῦ «φίλου» τῆς, τοῦ Ζάν, τοῦ ὀραίου μελαχροίνου νέου με τὰ μαῦρα μάτια και τὰ ὑπέροχα λόγια. Μαζὺ του ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, ἀπ' τὸν σταθμὸ τῆς Λυών, γιὰ τὴν Κιανὴ Ἀκτὴ, τὴν χώρα τῶν ὀνείρων. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς σπαρταροῦσε ἀπὸ ἀγαλλίασι.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Μαργαρίτα ἄκουσε στὴ σκάλα τὰ βήματα τοῦ συζύγου τῆς. Ἀμέσως ἔκρυψε στὸ συρτάρι τὸ μισοτελειωμένο γράμμα τῆς.

— Θὰ τὸ συνεχίσω ὕστερα, ψιθύρισε. Τὸν ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα, νὰ μιλήσῃ στὸν διάδρομο με τὴν ὑπηρετρία, ἔπειτα νὰ διασχίσῃ τὴν τραπεζαρία και νὰ μπαίῃν στο γραφείο του.

— Νὰ ἰδῆς, ἔξακολούθησε ἡ Μαργαρίτα, νὰ ἰδῆς πού δὲν θάρῃ οὔτε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ καθιερωμένο καθεβραδυνὸ φιλί... Ἄ! Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη... Ὁ ἄντρας μου με περιφρονεῖ... Δὲν μοῦ δίνει καμμιά σημασία... Μονάχα γιὰ τίς ὑποθέσεις τοῦ ἐνδιαφέρεται...

Καὶ ξαφνικὰ τότε ξαναθυμήθηκε ὅλες τίς ἀφορμὲς τῶν παραπάνων πού εἶχε ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς. Τῆς ἐρχόντουσαν ὅλες μαζί στὸν νοῦ, ἀπειρες, ἀμέτρητες, σάν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Τότε ἔκανε μιὰ κίνησι, νὰ ξαναπάρῃ τὸ γράμμα τῆς και νὰ τὸ συνεχίσῃ, ἀλλὰ μετάνιωσε πάλι.

— Τί τὸ ὄφελος; ψιθύρισε. Δὲν ὄφελει νὰ μιλήσῃ κανεὶς με τὸ γάντι γιὰ νὰ πῆ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ φερθῶ με εὐγένεια. Θὰ τοῦ τὰ φωνάξω κατὰ πρόσωπο χωρὶς ἐπιφυλάξεις «Αγαπητέ μου, θὰ τοῦ πῶ, ἐβαρέθηκα... φεύγω... σ' ἀφήνω!».

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ἐπάνω - κάτω μέσ' στο μπουντουάρ τῆς, σάν λέαινα μέσα στο κλουβί τῆς, νοιώθοντας ν' αὐξάνῃ ὀλοένα περισσότερο ὁ θυμὸς τῆς ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς.

Στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἀνοίξε τὴν πόρτα, βγήκε και τράβηξε κατευθειαν στο γραφείο τοῦ ἀνδρός τῆς. Μπήκε μέσα με ὕφος σοβαρό.

Ὁ Πέτρος Ρεσσαί ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ γράψιμό του, ὥστε δὲν τὴν κατάλαβε καθόλου καθὼς μπήκε.

Με τοὺς ὅμως χαμποριαστὸς σάν νὰ τοὺς βάρενε κάποιον ἀβάσταχο φορτίο, με τὸ μέτωπο σκυφτὸ, ἔγραφε νευρικὰ και ἡ Μαργαρίτα δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῆ τὸ πρόσωπό του.

Στάθηκε ὀρθιὰ μπροστὰ του κτυπάζοντας τὸ γράμμα του. “Ἐτσι διάβασε τίς πρώτες λέξεις μιᾶς ἐπιστολῆς. “*Αγαπημένε μου μικροῦλα.*

— Ἄ, ἄ! φώναξε με σαρκασμὸ και με θυμὸ συγχρόνως. Βλέπω ὅτι ὁ κύριος γράφει στὴν ἀγαπημένη του μικροῦλα. Δὲν μᾶς ἔλειπε πειὰ παρὰ μόνον αὐτὸ. Ὁρισμένως αὐτὸ εἶνε τὸ συμπλήρωμα. Κι' ἐγὼ πού εἶχα ἀκόμη διαταγμὸς!

Ἐκεῖνος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς με ὕφος τόσο συντετριμένο, τόσο καταβλημένο, ὥστε ἡ Μαργαρίτα φοβήθηκε.

— Ὄχι, τῆς εἶπε αἰα - αἰα - αἰα με φωνὴ σχεδὸν σβυσμένη, δὲν εἶνε αὐτὸ πού φαντάζεσαι. Ἄντ' τὸ γράμμα εἶνε γιὰ σένα... Μπορεῖς νὰ τὸ διαβάσης... Νά, πάρ' το! Ἄλλως τε ἀφοῦ ἤρθες ἀπάνω στὴν ὄρα, καλύτερα νὰ ἐξηγηθῶμε προφορικῶς.

Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια πού κατέβαλε δὲν κατόρθωσε νὰ μὴ λήσῃ. Τὴν ἄφησε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα χωρὶς νὰ τολμάῃ νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, τότε μόνον βρήκε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ και τῆς εἶπε:

— Καθὼς βλέπεις, εἶμαστε κατεστραμένοι οἰκονομικῶς... Ἐπάλεψα ὅλον αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἐπάλεψα τρομερὰ, ἀπλησιζόμενα... Δὲν μπόρεσα νὰ τὰ βγάλω πέρα. Τώρα πειὰ δὲν ἀντέχω και ἐγκαταλείπω τὸν ἀγῶνα... Φεύγω αὐριο τὸ βράδυ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Θὰ ἐπιβιβασθῶ στὴ Χάβρη σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο, στο ὁποῖο ἐκράτησα ἀπὸ χθὲς μιὰ καμπίνα... Κατόρθωσα νὰ σώσω ἀπ' τὴν καταστροφὴ ἕκατὸ χιλιάδες φράγκα και τὰ ἀφίνω σὲ σένα. Ἐγὼ δὲν παίρνω μαζί μου, παρὰ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξειδιοῦ... Σοῦ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερία σου Μαργαρίτα, γιατί δὲν θέλω νὰ σὲ παρασύρω στὴν δυστυχία μου... Ἔξρω ὅτι ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης παρὸ μόνου στὴν πολυτέλεια. Εἶσαι νέα ἀκόμη, ὀραία πάντοτε και θὰ μπορέσης εὐκόλα νὰ ξαναδημιουργήσης τὴν ζωὴ σου.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, στιγμὲς βαρεῖες, ἀνυπόφορες. “Ἐλεῖτα ὁ Πέτρος σήκωσε τὸ κεφάλι του και κύτταξε τὸ ἀγαπημένο πρόσωπό τῆς. Ἄπ' τοὺς κροτάφους του ἔσταζαν σταγόνες ἰδρώτους.

— Συγχώρησέ με, Μαργαρίτα! Σοῦ ζητῶ συγγνώμην. Θὰ ἤθελα ἀπαλλάξω και τοὺς δύο μας ἀπ' τὴν φοβερὴ αὐτὴ στιγμή τῆς ἐξημέσεως... Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, δὲν εἶχα τὸ θάρρος... Θέλησα νὰ σὲ ζαναϊδῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ.

— Ὡ! Πέτρο! ψιθύρισε με φωνὴ πού τὴν ἐπνιγαν οἱ λυγμοί. Ὡστε με ἀφίνες; Εἶχες τὴν δύναμι νὰ με ἐγκαταλείψης;

Κύτταξε προσεχτικὰ τὸν συντετριμένο ἐκεῖνον ἄντρα, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμι τῆς θελήσεως τὴν εἶχε κάμει ἄλλοτε νὰ φοβάται, και ἕνα κῆμα οἴκτου, ἕνα κῆμα στοργῆς και τρυφερότητος, ἕνα κῆμα ἀγάπης πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς.

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του με μιὰ ὀρμη ἀκατανίκητη.

— Ἄ! Ἐπὶ τέλος, σὲ ξαναβρίσκω, φώναξε. Σὲ βρίσκω τέτοιον πού σὲ ἤθελα. Σὲ προτιμῶ ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα. Ἄν ἤξερες... Κακὲ, δὲν με ἤξερες καλὰ. Μπορεῖ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες νὰ εἶμαστε ἀχάριστες ὅταν νοιώθουμε τὸν ἑαυτὸ μας παραπολὺ εὐτυχημένον, παραπολὺ φορτωμένον ἀπὸ πλοῦτη, εἶμαστε ὅμως πάντοτε στοργικὲς, γεμάτες ἀγάπη, ὅταν περνᾷ κοντὰ μᾶς ἡ δυστυχία... Ἄ! Μὴν ἐλπίζης νὰ με ξεφορτωθῆς, ν' ἀπαλλαγῆς ἔτσι εὐκόλα ἀπὸ μένα. Ἄπ' τὴν στιγμή αὐτὴ προσκολλῶμαι πίσω σου, και σὲ ἀκολουθῶ κατὰ βῆμα. Θὰ εἶμαι ἡ διαρκὴς σύντροφός σου, ἡ δακτυλογράφος σου, ἡ γραμματεὺς σου, ἡ σκλάβου σου... ἡ γυναῖκα σου ἐπὶ τέλος!...

— Πῶς! ἔξφωνῆσε ἐκεῖνος μεθυσιμένος ἀπὸ εὐτυχία, ὥστε δέχεσασ νὰ μ' ἀκολουθήσης στὴν Ἀμερικὴ!...

— Τρελλάινομαι γιὰ ταξείδια, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, κλείνοντας τὰ μάτια. Κι' ἔπειτα, ἔχω ἀνάγκη ν' ἀλλάξω ἄερα.

— Ἀγάπη μου... Τώρα θὰ κάνω θαύματα, εἶπε ὁ Πέτρος.

Καὶ πραγματικὰ ἔνοιωσε νὰ πλημμυρίσῃ τὸ εἶναι του ἀπὸ ζωτικότητα. Ξανάβρισκε τὴν παλιὰ τὸν δύναμι και τὴν αὐτοπεποίθησι.

Καὶ ἔγειραν ἀπαλὰ ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, σάν νὰ ἦσαν νεογέννητοι.

GEORGES POURCEL

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ὁ στρατηγὸς Ντωμενίλ, στὴ μάχη τοῦ Βαγκράμ ἔχασε τὸ ἕνα πόδι του. Βλέποντας τὸν ὑπηρετὴ του πού ἔκλαιγε γιὰ τὸ ἀτύχημά του αὐτὸ τὸ εἶπε :

— Τί κλαῖς; Δὲν χαιρέσαι καλύτερα; Στὸ ἐξῆς δὲν θὰ μοῦ γυαλίσης παρὰ τῆ... μιὰ μόνον μπόττα!

Παρ' ὅλο τὸ ξυλοπόδαρο ἐν τούτοις, με τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησε τὸ κομμένο του πόδι, παρέμεινε στο στρατὸ κι' ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τίς μάχες τοῦ Ναπολέοντος.

Στὰ 1814, ἦταν διοικητῆς τοῦ φρουριοῦ τῆς Βενσέν, τὸ ὁποῖον ἐπολιορκήθη ἀπὸ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα πού εἶχαν εἰσβάλει στο Γαλλικὸ ἔδαφος. Ὁ Ντωμενίλ ὑπερησπασε τὸ φρούριό του με μεγάλο ἠρωτισμὸ. Κι' ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων τοῦ παρήγγειλε νὰ παραδοθῆ, τοῦ ἀπήντησε :

— Δὲν θὰ σὰς παραδώσω τὸ φρούριον παρὰ τότε μόνον, ὅταν και σεῖς μοῦ... ἐπιστρέψετε τὸ πόδι μου πού μοῦ πήρατε στο Βαγκράμ!...

Καθισμένη στο κομπό της γραφείο ἔγραφε στον άντρα της